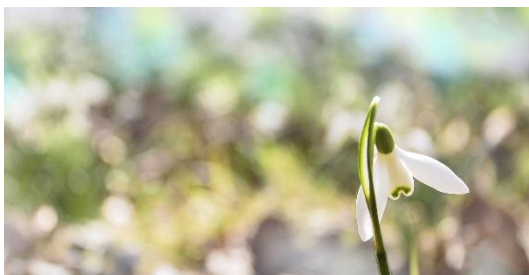

Пролет

Шушукат въвн бърбиви рекички,
тънък глас извиват пойни птички,
Слънчо е с усмивка голяма –
лютата зима вече я няма.

А това момиченце –
бялото кокиченце,
глава е навело срамежливо,
ала се усмихва тъй красиво!

Симона Руменова